

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΡΩΤΟΣ άρχισε την επίθεση ό Μπώμπ. 'Αλλά τά λυσσασμένα του χτυπήματα τά αντιμετώπισε ό ναύτης μας με τέχνη και ψυχραιμία άξιοθαύμαστη! Και όταν πειά ό Μπώμπ άρχισε νά κουράζεται, ό ναύτης τού ρίγτηκε με πέποιμα κι' άρχισε νά τόν χτυπά με τέτοια τέχνη, ώστε μέσα σέ λίγα λεπτά τόν έρριξε κάτω, άνίκανο πρις ν' άμυνθί και νά συνεχίση τόν άγώνα. Τό κόλπο τού ναύτη, στην τελευταία ατή φασί τής γρονθομαχίας, ήταν άπλό, άλλα

γίνηκε τόσο τεχνικά και με τέτοια ταχύτητα, ώστε όλοι άνεξαίρετος ό θεατάί έμειναν άναυδοι. Τή στιγμή δηλαδή, πού ό Μπώμπ έκανε μια άπότομη κίνηση γιά νά προστατεύη τό στομάχι του από τίς γροθιές τού ναύτη κι' άφησε τό πρόσωπό του άκάλυπτο, ό δεύτερος τού κατάφερε μία τρομερή γροθιά στό μάτι και τόν πέταξε κάτω άναισθητό!

Ό ναύτης μας υόλις έδωσε τό άποτελεσματικό χτύπημα στόν θραυστάτο αντίπαλό του, δέν σκέφθηκε καθόλου ν' άναπαυθί στις δάφνες τής νίκης του. Αντιθέτως άμέσως έχοντας όπ' όφι του, ότι οι φίλοι τού Μπώμπ θά ριγνόντουσαν άπάνω του, άρπασε άμέσως μια καρέκλα και γυρίζοντας την πάνω από τό κεφάλι του, φώναξε μ' έλη τή δυναμί τής φωνής του:

—'Αν θέλη κανείς από σάς νά πάρη τό μέρος ένος ανθρώπου πού δείχτηκε άνανδρος, βέρνοντας μία αδύνατη γυναίκα, άς κοπιάση!... Τόν προειδοποίησ όμως πώς δέν θά τά καλοπεράση. Ναί... Χίλιες χιλιάδες φορές νά με πάρη ό διάβολος, άν δέ τού σπάσω τό κεφάλι!...

Τά παλληκαρία αυτά λόγια τού ναύτη είχαν ίκανοποιητικάτωτά άποτέλεσμα. Οι φίλοι τού Μπώμπ τά χρειάστηκαν και τόν μεταφέρανε έξω από τό κατάστημα.

Ό Σέρλοκ Χόλμς, θεασιώθηκε τώρα γιά μία φορά άκόμη, πώς τά μεγάλα λόγια έπίδρουν τεραστίως πάνω στό λαό, τόν παρασούρυν, τόν γοητεύουν.

'Αν όμως οι φίλοι τού Μπώμπ δειλίασαν μπροστά στην τολμηρή πρόκληση τού ναύτη μας, δέν συνέθη τό ίδιο και με τόν διευθυντή τού καταστήματος, τόν όποιο τά παλληκαρία λόγια τού ναύτη εξαγρύψαν τρομερά.

—'Αδειασέ μου άμέσως τό μαγαζί, πριν σέ πετάξω έξω με τίς κλωσές... 'Ακούς, ναύτη; Παλληκαριές στό μαγαζί μου δέν περνούνε!... 'Εμπρός ξεκουμπίσου πριν διατάξω τά 'παιδιά νά σου σπάσουν τά παγιάδια! φώναξε, κουνώντας άπειλητικά τά χέρια τού ό καταστηματάρχη.

—Καλά! Όπως θέλης!... Πηγαίνω... έγρύλλισε ό μεταμφεμισμένος διάσημος αστυνομικός, προσποιούμενος τόν προσθλημένο. Φεύγω, μά θά ξανάρθω μαζί με τήν παρέα μου και θά στό σπάσω όλα εδώ μέσα. Ό διάβολος νά με πάρη άν δέν τό κάνω!

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΤΟΥ ΟΥΑΙ'Τ—ΤΣΑΠΕΛ

Τά τελευταία αυτά θραυστάτα και άπειλητικά λόγια τού ναύτη προέβησαν κατάπληξι στόν διευθυντή τής ύποπτης ταβέρνας τής όδου Σούττον. Κι' έτσι ό ήρωας μας ξεκίνησε γιά τήν έξοδο με τά χέρια στην τσέπες και σφυρίζοντας κάποιο ναυτικό σκοπό.

Καθώς όμως είχε περάσει τό μεγαλύτερο μέρος τού διαδρόμου ένοιωσε άξαφνα νά τόν άγκαλιάζει ένα γυναικείο μπράσο και συγχρόνως άκουσε μία γυναικεία θραχυσιασμένη και λιγωμένη φωνή νά τού λέη:

—Σ' ευχαριστώ μ' όλη μου τήν καρδιά, ώμορφό μου ναύτη! Καλά τούκανες!... Θέλεις νάρθω μαζί σου; Ό Σέρλοκ Χόλμς μισογύρισε άμέσως κι' είδε πλάι τω τής Μπέτση, τή φίλη τού Μπώμπ.

'Η δυστυχισμένη γυναίκα τόν κρατούσε σφιχτά με τό ένα χέρι, ενώ με τό άλλο βαστούσε ένα μαντήλι άπάνω στό πληγωμένο ατή τής.

Ό Σέρλοκ Χόλμς θλέποντας νά λάμψη ή ευγνωμοσύνη στό θλέμματά της, πού ήταν επίμονα προσηλωμένιν άπάνω του, τής ψιθύρισε:

—Τό θέλεις με τήν καρδιά σου, ώμορφό μου, νάρθης μαζί μου;... 'Αν θέλης έλα γιά λίγη ώρα.

—Μόνο γιά λίγη ώρα;
—Και γιά πολλήν, άν θέλης, ώμορφό μου
—Μά γιατί με λές έτσι, άπλώς ώμορφό; Δέν έφέρεις ότι είμαι ή «Ξαυθιά Μπέτση» ή ώμορφότερη κοπέλλα τού Ουάιτ—Τσάπελ; Δέν τό έφέρεις αυτό, καλέ μου;

—Όχι, μά τήν αλήθεια! Μά, άφού είσαι ή ώμορφότερη κοπέλλα τής συνοικίας ατή; γιατί διάλεξες γιά φίλο σου τόν άνανδρο τόν Μπώμπ;... Νάτταν τουλάχιστον ώμορφό;!

—Ό! μή τό λέτε αυτό! φώναξε προσθλημένη ή Μπέτση. Ό Μπώμπ ήταν ώμορφος όταν με γνώρισε, κι' έκτός αυτού είχε και μπόλικά λεφτά. Ναί, κέρδιζε πολλά τότε. Μά και πάλι δέν θά τόν έπιανα φίλο, άν δέν ηούδινε ύπόσχεσι πώς θά με παντρευθί.

—Όστε κέρδιζε πολλά, έ;
—Βέβαια... Τά καλοπενούσαμε, εδώ και λίγο καιρό.
—Και πώς τά κέρδιζε τά χρήματα; 'Αλλά τί ρωτώ; Μήπως δέ φαίνεται πώς εινε 'παστρικόσ;!

—Καθόλου, φιλε μου! Γελίασα... Ό Μπώμπ ήταν ύπάλληλος στό δικηγορικό γραφείο τού Τόρυχιλλ.
Ό δικηγόρος αούτος ήταν περίφημος κι' ό Σέρλοκ Χόλμς τόν γνώριζε προσωπικά.

—Λοιπόν... κοπέλλα μου, καλή μου «Ξαυθιά Μπέτση», είπες τή νέα έξρω απ' αυτές τίς δουλειές. Ξέρω καλά πώς οι ύπάλληλοι τών δικηγορικών γραφείων δέν έχουν μεγάλους μισθούς... Και μία πού λές ότι ό Μπώμπ έδωσε πολλά θά πη ότι έκλεβε τόν κύριο του!... Τό θρήκα;

—Όχι!... Δέν τό θρήκα. Ό Μπώμπ είχε καλή δουλειά τότε.

—'Α! Όστε είχε καλή δουλειά, έ; Και σάν τί δουλειά ήταν ατή, παρακαλώ; Μήπως «έβαλε στό χέρι» κανέναν;
—Ό! Ό!... Μά σό ναύτη μου, μιλάς σά νά γεννήθηκες στό Ουάιτ—Τσάπελ!...

—Και πούδς σέ θεασιώνει πώς δέν γεννήθηκες στό Ουάιτ—Τσάπελ; φώναξε γελώντας ό ναύτης μας. Μήπως πολλοί πού γεννήθηκαν εδώ δέν έγιναν ναυτικοί; 'Αλλά στή γιά μένα δέν έχει και τόση σημασία. Τώρα με τρώει ή περιέργεια νά μάθω, από πού ό Μπώμπ κέρδιζε τόσα πολλά χρήματα... Θέλω νά μου τό πής, γιατί θά μπορούσα νά κάνω κι' έγώ τό ίδιο.

—Θά μπορούσες νάκάνες τό ίδιο;

—Όστε είσαι ίκανός γιά όλα;...
—Ό!... Δέν πρέπει καθόλου ν' άμφισβόλλης γι' αυτό! 'Ακούς;... 'Ακούς;... Λίγοι μπορούν νά κατορθώσουν ότι μπορώ νά κάνω έγώ! Πές μου μονάχα τί έκανε ό Μπώμπ και θά ήης!...

—'Αν τώξερα, θά σου τώλεγα... Σου λέω όμως πώς μέσα σέ

μιά μέρα ό Μπώμπ οικονομήσε 100 λίρες!

—Ό, διάβολε!... 'Εκατό λίρες, μέσα σέ μία μέρα, δέν εινε μικρό πράγμα! Και θά περάσατε όρασι ό δύο σας, έ;

—Βέβαια! φάγαμε κι' ήπιαμε σάν λόρδοι! Και νά σου πώ, θά τά περνούσαμε και τώρα καλά, άν ό Μπώμπ δέν παραμορφωνότανε και δέν γινότανε τόσο γελοιοσ!...

—Θέλεις νά πής γιά τά μαλλιά του, ή μήπως δέν είχε πάντα μαλλιά;

—Δέν είχε μαλλιά; Τι λές;... 'Απεναντίας, είχε όραιότατα μαλλιά. 'Αλλά μία μέρα, εξαφνα, τού ήρθε σάν τρέλλα και τά έγυρισε!...

—Κι' ασφαλώς θά έγινε αυτό τή μέρα πού σούδειξε τίς 100 λίρες;... 'Αλλά, τέλος πάντων, δέν θέλεις, θλέπω, νά μου πής πώς τά κέρδιζε τά χρήματα αυτά. Μήπως φοβάσαι;

—Νά σέ φοθηθώ, εσένα! Ό, Θεέ μου!... Δέν θέλω νά με προσβάλης άλλη φορά έτσι! 'Η «Ξαυθιά Μπέτση», θά θυμιάται σ' όλη τής τή ζωή τόν γενναίο ναύτη πού χτυπήθηκε γι' ατήν. Και γιά νά μην έξη τήν παραμικρή άμφισβόλια θά σου τό πώ, θά σου τό πώ τώρα άμέσως... 'Ακουσε με, καλέ μου ναύτη... Ρώτησα μία μέρα τόν Μπώμπ σχετικώς κι' αούτος μου άπάντησε με έξαμ;—'Νά είσαι ευχαριστήμενη πού έχεις ότι έπιθυμείς. Τά όλα δέν σ' ενδιαφέρουν... Τότε έγώ δέν επέμεινα περισσότερο, άλλα...

Μά στό σημείο αυτό ή Μπέτση σταμάτησε άπότομα. Είχε άκουσθή ένα σφύριγμα από τή γωνιά τού σταθμού Σάδουελλ κι' ό ναύτης μας τής έγεννε νά σωπάση. 'Επειτα άφού πέρασαν δύο—τρια δευτερόλεπτα, τής είπε:

—Μπέτση, περιμένε με κάτω απ' αυτό τό φανάρι... Περιμένε με και θά κερδίσεις τόσα χρήματα, όσα εινε αδύνατον νά κερδίσης μέσα σέ δύο μήνες.

('Ακολουθεί)

